

СЕКЦІЯ 9

МОВНА ПІДГОТОВКА ФАХІВЦЯ

Андренко К. В.
НТУ «ХП»

ПОЧАТОК ФОРМУВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Найважливіші фонетичні, граматичні та лексичні особливості української мови почали зароджуватися й розвиватися ще з XII ст.; у XIV–XVI ст. у своїй фонетичній системі, граматичній будові й словниковому складі вона вже сформувалася як окрема східнослов'янська мова – мова української нації, українська національна мова. Цей факт відображає офіційно-науковий погляд на походження української мови.

Офіційність і «єдиноправильність» цього твердження не випадкова. Початок утворення російської мови відноситься до кінця XII ст., коли на північному сході створюється Володимиро-Суздальське князівство. Початок української мови також пов'язується з кінцем XII ст., коли відбувається відокремлення північно-східної Русі від південної. Виходить, якби не відокремилася північно-східна частина Русі, то не почала б формуватися українська мова, а точніше мова, якою розмовляли на території Київської Русі, не трансформувалася би в напрямку майбутньої української мови.

Це рівнозначно абсурдному твердженню, що коли б не утворилася б Румунська мова, то на території колишньої метрополії Римської імперії не виникла б італійська мова, або що коли б у Південній Африці не сформувалася мова африкаанс (бурська мова), то нідерландська мова, котра дала початок мові африкаанс у XVII ст., так і застигла би на місці.

Проте чимало авторитетних вчених (Ф. Міклошич, А Шляйхер, О. Бодянский, П. Житецький, О. Потебня та ін.) вважали, що українська виникла значно раніше XIV ст. і бере свій початок із спільнослов'янської мови. Академік А. Кримський писав, що українська мова уже в XI ст. існувала «як цілком рельєфна, певно означена, яскраво-індивідуальна одиниця».

Отже, гіпотези такого типу заохочують до пошуків історичних витоків народу, до відновлення історичної пам'яті, стимулюють наукові

дослідження, не кажучи вже про позбавлення народу від комплексу меншовартості і зміцнення національної гідності.

Аянот К. Ю.
НТУ «ХП»

СЛОВНИКИ В ЕКОНОМІЧНІЙ ГАЛУЗІ

Суто професійна лексика накопичується у різноманітних термінологічних словника. В економічній галузі це такі джерела: «Економічна енциклопедія», «Тлумачний словник економіста», термінологічні словники і довідники з багатьох економічних дисциплін.

Економічні енциклопедії та словники – це науково-довідкові видання, що містять систематизовані, узагальнені знання з економічних наук і окремих галузей економіки. Існують такі різновиди економічних енциклопедій і словників: енциклопедії загальноекономічного змісту; спеціальні – по окремих галузях економічної науки; тлумачні термінологічні словники. В економічних енциклопедіях застосовується як алфавітне, так і систематичне розташування матеріалу, а в словниках – виключно розташування за абеткою.

Як приклад можна навести визначення «Економіка» у словниках різного типу.

1) *Енциклопедії загальноекономічного змісту*

Економіка – 1) сукупність відносин у сфері виробництва, розподілу, обміну та споживання матеріальних благ і послуг в умовах конкретного суспільного ладу і конкретної держави; 2) господарство певного регіону, держави чи її частини, галузі; 3) наукова дисципліна, що вивчає окремі галузі господарства, умови та всю сукупність елементів відтворення (наприклад, економіка будівництва).

2) *Тлумачний словник*

Економіка (від грец. Oikos – будинок, господарство і nomos – правило, закон; від грец. букв. – мистецтво ведення домашнього господарства) – 1) господарство, сукупність засобів, об'єктів, процесів, використовуваних людьми для забезпечення життя, задоволення потреб шляхом створення необхідних людині благ, умов і засобів існування із застосуванням праці; 2) наука про господарство, способах його ведення людьми, відносинах між людьми в процесі виробництва і обміну товарів.